

İNADINA

ANARŞİST LİSELİLERİN DERGİSİ
1 TL SAYI 2 INADINA.ORG MART NİSAN 2014

**İKTİDAR KARDEŞLERİMİZİ ÖLDÜRÜYOR
BU KOŞULLARDA İSYAN KAÇINILMAZDIR.**

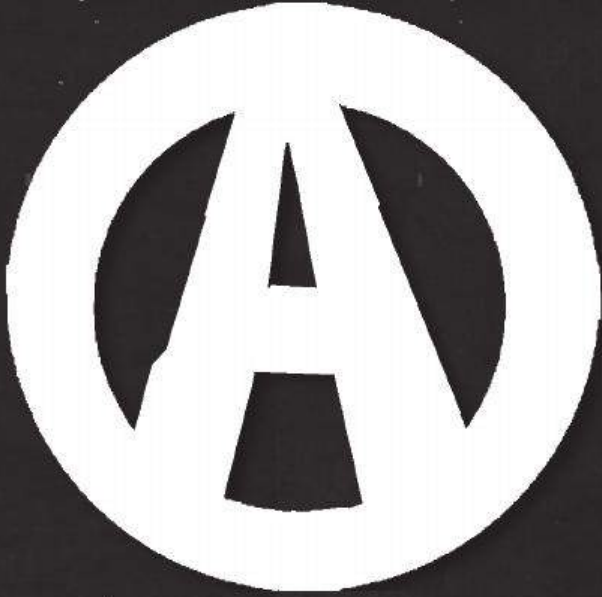
**simdi LAF'a
ÖRGÜTLENME
ZAMANI**
www.lafisyanda.org
[facebook/liseanarsistfaaliyet](https://facebook.com/liseanarsistfaaliyet)

İNADINA
Liseiler Sokağı

İNADINA uymayacağız
bu sisteme, inadına bencil
ihtiraslı olmayacağız,
inadına kapitalizme tüketici
olmayacağız, inadına
devlete piyon olmayacağız.
Emirlere itaat değil düşlerimizi
eyleyeceğiz. Bir başkasının
kararlarıyla değil kendi
kararlarımızla yaşayacağız.
İnadımızla büyümekte
şimdi şu an yüreklerimizde
taşındığımız anarşist dünya.

İNADIN

İNADımız özgürlük,
İNADımız adalet,
İNADımız paylaşma,
İNADımız dayanışma,
İNADımız örgütlü,
İNADımız isyan
İNADımız devrim bizim.

GAZETE MEYDAN özel sayı 3 Yerel Süreli Yayın Sahibi ve Sorumlu
Yazı İşleri Müdürü: Mehmet Nur Denek Adres: Alaybey Mah.
Gaziler C. No:4 Kat:2 Antep Baskı: Özdemir Matbaacılık Davutpaşa
C. Güven San. Sit. C Blok No:242 Topkapı/İST Telsiz: 577 54 92

2) Berkin Burada

8) Yolculuk Savaşları

10) 10 Soruda İstanbul Catışmaları

14) Seçimler Üzerine
anarsist değerlendirme

20) Sınıf ve Tuvalet

24) eğitim eğitimidir?

26) benlerden biz olmak

30) ders DEVLET
konu ÖLÜM

32) iki BOT hikayesi

34) 50 GARDİYAN
12 ÇOCUK

BERKIN
BURADA
L@F

Henüz 14 yaşındaydı vurulduğunda. 16 Haziran sabahı, Okmeydanı'ndaki evinden ekme almak için çıktığında, bir polisin hedef gözeterek attığı gaz kapsülüyle vurulduğu yerde düşüp kaldı Berkin.

Aynı günlerde Taksim'de, Kızılay'da, Gündoğdu Meydanı'nda ve coğrafyanın dört bir yanında yaşamları için sokaklara çıkanlara gazıyla, suyuyla, mermisiyle saldıran devlet, 16 Haziran sabahı da Berkin'i hedef almıştı. Devletin polisinin attığı kapsülle kafatası çatladı Berkin'in, beyin kanaması geçiriyor denildi. Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi'ne kaldırıldığında, Berkin'in şuuru kapalıydı, ameliyata alındı.

Ekme almak için çıktığı evine Berkin değil, onun polis tarafından vurulduğunun haberi gitti. Bir Pazar sabahı kahvaltısı için sofrada toplanan annesi, babası, kardeşleri Berkin'i o sofrada ekmeği paylaşırken değil, bir hastanenin yoğun bakım ünitesinde direnirken buldu.

Berkin o gün kapanıp kaldığı yoğun bakım-da sayısız saatler geçirdi; o sayısız saatlerde bekledi ailesi, dostları, sevenleri hastane kapısında. Defalarca ameliyata alındı, operasyonlar geçirdi... Günler haftaları devirdi, haftalar ayları. Mevsimler döndü, Berkin direnmeye devam etti.

Ne ailesi vazgeçti ondan, ne hastanenin kapısında bekleyenler ümidini yitirdi, ne de Berkin direnerek yaşamaktan vazgeçti. Geçen her saate, her güne, haftalara, aylara rağmen Berkin'in süren inadı, yaşama olan inancı herkese umut oldu. Onu hedef alarak vuranlar korunsa da, görmezden gelinse de Berkin o yattığı uykuda inatla direndi. Herkes ümidini yitirmeye başlarken, onun inadı herkese umut oldu, Berkin "umudun çocuğu" oldu.

7 Mart akşamı epilepsi krizi geçirdiğinde, 8 Mart günü kalbi durduğunda, 15 yaşındayken bedeni 16 kilo kaldığında, onunla beraber direnenlerin kalbi Berkin için atmaya başladı. Dört bir yandan Berkin'in yaşama tutunması için direnenlerin sesleri yükseldi; diren Berkin, dayan... Arkadaşları okula gitmedi, onun sesine ses katmak, birlikte direnmek için hastanenin kapısında nöbet tuttu. Yaşlıları her yerden seslendi kardeşlerine, uyan kardeşim, diren diye...

15. yaşına bir hastanenin yoğun bakım ünitesinde, ölüme direnerek giren Berkin'in mücadelesi, 269. gününde son buldu. Berkin tam 269 gün boyunca onu vuranlara, ondan önce başka kardeşlerini vuranlara, özgürlük için direnenleri katledenlere inat direndi. Ama 11 Mart sabahı Berkin bir daha uyanamayacağı o derin uykuya daldı, Berkin'in o kocaman kalbi 11 Mart sabahı sustu.

Günlerce Berkin'den haber vermeyen doktorlara, hastane önünde nöbet tutanlara saldıran polislerle, Berkin'i katledenlere öfkeyle doldu sokaklar. Onun susan kalbi, milyonların yüreğinde bir çığlık oldu, "15'inde bir fidan, Berkin Elvan" sloganıyla inleyen sokaklar oldu.

Onun ölümü, Ceylan'ı, Uğur'u, Enes'i, Orhan'ı, Behzat'ı... yeniden anımsattı; sokaklar öldürülen kardeşlerimizin öfkesiyle alev alev yandı. Coğrafyanın dört bir yanında, milyonlar sokaklara çıktı Berkin için; milyonlar devlet eliyle katledilen Berkin'in ve tüm kardeşimizin hesabını sormak için tek yürek oldu.

Berkin 12 Mart günü Okmeydanı Cemevi'nden Feriköy Mezarlığı'na götürülürken herkesin yüreği onun için attı, milyonlar Okmeydanı'ndan Şişli'ye "Berkin Elvan Ölüm-süzdür" sloganlarıyla haykırdı. Berkin tabutu geçerken kalabalığın arasından, tek ses oldu: Hesabını soracağız!

Katillere olan öfkeyle kardeşimizi defnettikten sonra, Berkin'i vuranlar bu kez onun için tek ses olanlara saldırdı. Milyonlarca insanın üzerine gaz bombalarıyla, plastik mermilerle, tazyikli sularla saldırılar aynıydı. Berkin'i katlettikleri yetmezmiş gibi, onun cenazesinde de yine katletmek için saldırdılar.

Berkin'in ardından eli kanlı iktidar katledilen kardeşimiz için "elinde sapan, yüzünde poşu var" dedi. Onu vuran polisi "kaş yaşında olduğunu nereden ayıracak" diye korudu. 15 yaşındayken katlettikleri kardeşimizin hesabını veremeyenler, tıpkı önceden katlettikleri kardeşlerimiz gibi Berkin'i de terörist ilan etti.

Evet, devlet katletmek için sebep aramaz. Ekme almaya gitse de, özgürlüğü için dirense de, yaşamı için mücadele etse de katlettiklerinin ardından cinayetini meşrulaştırmak için elinden geleni ardına koymaz. Ama devlet şunu da unutmaz; katledilen her kardeşimizin ardından yeniden öfkeyle dolar sokaklar. "Devlet dersinde öldürülmüş" hiçbir kardeşimiz silinmez hafızalarımızdan.

Bundan yıllar önce Dersim'de, Hakkâri'de, Amed'de, Roboski'de katledilen kardeşlerimizi unutmayacağımız gibi Berkin'i de unutmayacağız. Onların katili gibi, Berkin'i katledenlerden de hesabı soracağız! Devlet kardeşlerimizi sokak ortasında vuruyorken susmayacağız! Belki bir gün aynı sofrada aynı yemeği paylaşabileceğimiz, aynı şeylere gülebileceğimiz, omuz omuza mücadele edeceğimiz kardeşlerimizi katledenleri affetmeyeceğiz.

Onları katledenleri, katili görmezden gelenleri, 15 yaşındaki bir bedeni ölüme mahkûm edenleri unutmayacağız, affetmeyeceğiz! Çünkü Berkin biziz, Berkin burada!

İKTİDAR İTAAT İSTER

TERÖRİST

İktidar için korku bir araçtır, kafalarımızda korkular yaratır ve bizleri korkularımızla yönetir.

İlyada E

İktidar, toplumu oluşturan bireylerin kendinden farklı olmasını istemez. Çünkü farklı olmamız; farklı düşlediğimizin ve farklı eylediğimizimizin olması demektir. Bu durum iktidarın otoritesini sarsacağından, bizlerden düşünmeyen, sadece kendisine itaat eden insanlar yaratmak ister. İtaat ettiremediğini ise baskıyla ve korkuyla sindirmeye çalışır. Bize karşı bu atakların tümü, günümüzün büyük kısmını geçirdiğimiz okullarda başlar aslında. Sınavlarıyla, sözlüleriyle, disiplin kurullarıyla, öğretmenleriyle, müdürleriyle baskılamaya çalışırlar bizi. Bu davranışların tümü iktidar merkezli davranışlardır ve onlar bizlerle kurdukları ilişkilerde tek bir şeyi esas alırlar: Korkuyla bakan gözleri.

Çünkü korku itaati getirir ve iktidar itaat ister.

Öğretmenler giydikleri beyaz önlüğe bürünerek iktidarlaşırlar. Bunu, önlüğü giyer giymez yapmaya başlarlar. Artık karşımızda öğretmen vardır ve onun iktidarını sarsacak herhangi bir şey yaptığımızda, sözlü notumuzu düşürerek, dersten atarak, disipline vererek bizi baskılamaya, yarattığı iktidarını korumaya çalışır.

İktidarın somutlaşarak önümüze geldiği, buna benzer birçok olayı örnek olarak verebiliriz. Ama iktidar duygusu sadece somut alanlarda karşımıza çıkmaz. Okullardaki eğiten-eğitilen ilişkisinde, eğitilenler eğitenlerine sesini yükseltmez, onların söylediğinin aksini söyleyemez, onlardan korkar. Aralarında bir mesafe vardır ve o mesafe eğitene doğru yaklaştıkça iktidara doğru da yaklaşır aynı zamanda.

Okulda eğitenlerde gördüğümüz iktidarlaşma duygusu bazen öyle güzel giysiler giyinir ki, tanımakta güçlük çekeriz.

Zaman geçtikçe kurduğumuz ilişkilerde onlardan izler taşıyan birçok insanla karşılaşırız.

Evet, iktidar öğretmenin beyaz önlüğüyle tanıştırır kendini ve sonra her şekle girer.

Korkunun olduğu yerlerde iktidar dallanır, budaklanır. Cesaretin olduğu yerde ise kurur, yok olur.

Bizler devletin iktidarını ilk olarak okullarda tanıyoruz ve sürekli karşılaşıyoruz. Onun bize sunduğu iktidarlaşma duygusunu-hırsı-rekabet-bencilliği, biz dayanışmayla yıkıyoruz. Baktıklarında görmek istedikleri korkulu bakışların yerine gördükleri cesaret, inat, direniş, dayanışma ve paylaşma duygusu onların iktidarlara darbeler vuruyor.

Biz korkmuyoruz, ne onların disiplin cezalarından ne de not teröründen. Bizler korkmadan, itaat etmeden örgütlendikçe onların gözündeki korkuyu görüyoruz. Korku, çıktıkları kürsüyü, oturdukları sandalyeyi sallıyor. Makamlarında rahat duramaz oluyorlar, saldırıyorlar bizlere. Korktukları için ceza veriyorlar. Ve korkmalılar da. Çünkü yıllar süren bir mücadelenin meyvelerini erdirmekteyiz. Meyveler olgunlaşırken dallarında, ağacı kesseler de boşuna. Düşen her meyvenin tohumundan biz yine geleceğiz.

İKTİDAR SAVASLARI 3

Okul içindeki alt ve üst sınıflar arasındaki iktidarlı davranışlar

Deniz B

Eski zamanlardan beridir süre gelen bir lanetin hikâyesi. Bu lanet öyle bir lanet ki insanlar arası ilişkilere dahi sızmış ve hayatımızın her alanında patlak vermiş. Bu insanlar, liderleri olan cadılara itaat etmedikleri için lanetlenmişler. Bu lanet yüzünden insanlar, bundan sonra kuracakları ilişkilerde iktidarlaşmışlar.

Cadılar bunu en iyi cadılık okullarında yapıyorlardı. Okullarında "Başka biri nasıl iktidarlaştırılır? Nasıl iktidar olunur? Nasıl sadece kendini düşünen benciller oluruz?" gibi eğitimleri vardı... İktidarı şekillendirmek de, yapılan iktidar büyü kadar önemliydi.

Okula ilk defa giren yeni kurbanlar karşılarında cadıları buluyorlardı, daha sonraysa cadıların 4 sene boyunca eğittiği iktidarlı öğrencileri. Bu iktidar laneti öyle bir sızmıştı ki öğrencilerin içlerine, kendi kendini örgütleyen bir durum haline gelmişti. Yeni gelenler, üst sınıflarından hiyerarşik olarak altta oldukları için, üst sınıflar tarafından sürekli eziliyorlardı. Ve üst sınıfa geçen her öğrenci, iktidar lanetine kapılarak alt sınıfları ezmeye başlamıştı. Ta ki bir gün ezilenler ezenlere karşı bir cephe alıncaya kadar...

Ezilenler kendilerine Özgürlük Muhafızları adını veriyorlardı. Özgürlük Muhafızları, kendilerini cadılık okulunun eğitiminden, sisteminden arındırmışlardı. Üst sınıflar cadılar tarafından ezildiklerinden dolayı, alt sınıflarsa hem cadılar hem de üst sınıflar tarafından ezildikleri için isyan etmişlerdi.

Bu lanet öyle bir hale gelmişti ki, cadılar artık kendi aralarında kavga eder hale gelmişlerdi. Aynı zamanda üst sınıflar da kendi içlerinde bölünmüş, kavga eder olmuşlardı. Cadılar öğrencileri kandırmak için bir büyü geliştirmişler, fakat hangi büyü yapacakları konusunda anlayamamışlar; üst sınıflarsa, "Kim daha kötü iktidar?" kavgasına tutuşmuşlar.

Yaratılan bu kargaşada ortamında Özgürlük Muhafızları kurdukları iktidarsız ilişki biçimleriyle öğrencileri örgütlemiş, bencilliklerinden ve itaatkâr davranışlarından kurtulmalarını sağlamış; böylece öğrenciler de özgürleşmeye başlamış. Derslere girip büyü yapan cadıların, o büyü tarih kitaplarını yakmışlar. Kazanlarında katliamlarından elde ettikleri kanları kaynatırken, kazanı devirmişler. Süpürgelerini kırmışlar. Her bir iktidarlığın lanetlerini kendi aralarında yaptıkları paylaşma ve dayanışma sihriyle bozmuşlar.

Cadılar, Özgürlük Muhafızlarını okullarında koydukları kurallarla cezalandırmış. Önce cadısüpürgesine bindirerek uzun bir sürgüne yollamış. Sonra da büyü yapıp kurbağaya çevirmiş. Ama her cezalandırılan yılmamış ve cadılara karşı direnmeye devam etmiş. Özgürlük Muhafızları, öğrencilerin üzerinden kaldırdıkları her lanetle Özgürlük Muhafızları'na bir kişi daha örgütlemiş. Okuldan atılan her Özgürlük Muhafızı yerine bir başkasını bırakmış. İktidarsız öğrencilerin sayısı her sene giderek artmaya başlamış. Cadıların laneti zayıfladıkça, güçten düşmeye başlamışlar. Özgürleşen her bir öğrenci, o kocaman okul duvarlarını patlatmış. Cadılar iyice güçten düştükleri zamansa, cadıların güçlerini ellerinden alarak onlara iktidarsızlık sihri yapmışlar. Her bir cadı artık Özgürlük Muhafızlarıyla birlikte iktidarsız bir öğrenim sürecine girmişler. Kendi aralarında bilgi aktarıran metot olarak özgür bilgi paylaşımı sihrini kullanmışlar. Daha sonra tüm cadılık okullarında yayılan bu isyan, tüm okulların duvarlarını patlatmış. Cadılar ya Hades'in yanına, yeraltına kaçmış ya da iktidarsızlaşarak mutlu mesut yaşamış.

Onlar ermiş özgürlüğe, biz çıkalım kerevetine.

Tayyip Erdoğan vs Fethullah Gülen

Yolsuzluk

Savaş

Deniz B

Bu savaşın taraflarının AKP'li öğretmenler ve Cemaatin öğretmenleri olduğunu dergimiz İNADINA'nın birinci sayısında yazmışdık...

Dershane savaşıyla patlak veren olaylar, 17 Aralık yolsuzluk operasyonu ile tavan yaptı. Bakan çocuklarıyla başlayan yolsuzluk dalgası, bakanların görevden alınması veya istifa etmesiyle devam etti. Tayyip "Devlet içi yapılanma, paralel devlet", "Bu suçlamaların merkezi benim, beni yıpratmaya çalışıyorlar" diyerek hükümetin ve devletin yolsuzluğunu inkâr etti.

Tabi Gülen'den cevap gecikmedi. Kendi kanalında TV programlarına çıktı, internete videoları tıklanma rekorları kırdı. Gülen'in beddualı videolarının değişik versiyonları çıktı karşımıza.

Hala da gündemden düşmüyor yolsuzluk. Bakan çocukları kaç milyon dolar çalmış, Tayyip Tayyip'in'in oğlu neden polise ifadeye gitmemiş vs. vs. Gülen'in gazeteleri her gün ayrı bir savaş açarken Tayyip Erdoğan'a, Tayyip Erdoğan'a medyanın her organını kullanıyor ona cevap olarak. Gazetesiyle, TV kanallarıyla meydan okuyor.

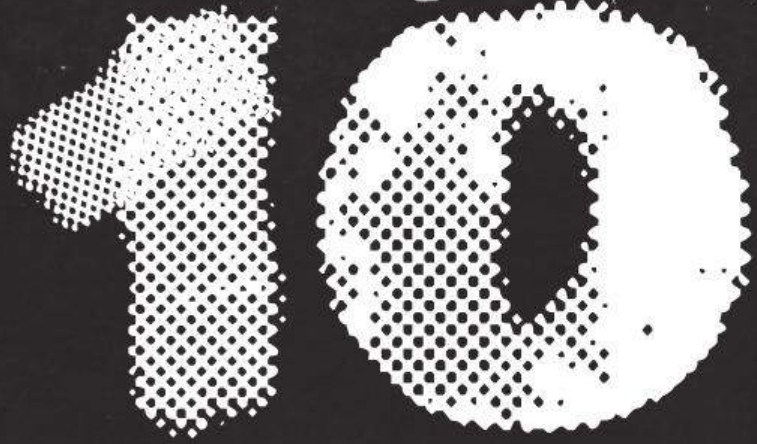
Okullarda da yolsuzluk sürüyor. Müdürler, müdür yardımcılarını bizden zorla topladıkları paralarla cep telefonu faturalarını ödemeye devam ediyorlar. Öğretmenler de birbirine savaş ilan etmiş durumda. Kimisi Gülen'i, kimisi Tayyip'i haklı buluyor. Sürekli kendi aralarında savaştıkları yetmezmiş gibi bizi de savaşlarına dâhil etmeye çalışıyorlar.

Her savaşta olduğu gibi, bu savaşta da herkes tarafını aldı. Kararını verdi. Fakat gözden kaçırdıkları bir şey vardı. Bizim yaşamlarımız çalınıyordu. Bakan çocukları milyon dolarlar yerken, biz akşam yemeğimizi yiyemiyorduk. Çünkü sıcak bir çorba içecek bile paramız yoktu.

Devlet, yaşamımızın her alanına saldırmaya devam ediyor. Okul denilen zindanlarına hapsediyor, bizim olan sokakları, meydanları bizden alıyor. Yolsuzluklarıyla bizleri yoksullaştırıyor. Bizi kapana kısırmaya çalışıyor.

Bizlerse yılmıyoruz. Kurdukları kapanın ne yemi ne de faresi oluyoruz. Devlete karşı, sisteme karşı her geçen gün isyanımızı büyütüyoruz.

İSTANBUL UN ÖNE ÇIKAN

ÇATIŞMA NOKTASI NERESİDİR

Yolsuzluk operasyonları, hırsızların yayınlanan ses kayıtları, Berkin'in 269 günün ardından yaşamını yitirmesi... Son zamanlarda öfkeyle dolu sokaklar; hırsızlara, yolsuzlara, katillere karşı isyanla dolu.

Devletin polisinin direnenlere yönelik saldırısı ise her yerde... Adalet için, özgürlük için, yaşamları için sokaklara çıkanlara, coğrafyanın dört bir yanında polis gaziyle, suyuyla, TOMA'sıyla, mermisiyle saldırıyor. Ama direnenler yılmıyor, korkmuyor, ne olursa olsun mücadele etmekten vazgeçmiyor.

Toplumsal hareketler bu kadar yükselmekte ve birçok yerde saldıran polise karşı direniş de sürmekteyken araştırdık ve İstanbul'un öne çıkan 10 çatışma noktasını yazdık

BİR

İKİ

1-Taksim

İstiklal Caddesi diyenler, İstiklal Caddesi'ni kapitalist bir tüketimin mabedi olarak anlatıp, orada çıkan her çatışmayı da bu tüketime bir darbe olarak gördüklerini söylüyor. Buna bir darbeyi de kendileri vurmak isteyenler için İstiklal Caddesi'nin genişliği ve rahat hareket alanı büyük bir avantaj sağlıyor. Caddenin uzun zamandır yürüyüşlere yasaklı olması da, devlete inat, İstiklal Caddesi'nde çatışmayı isteyenlerin sayısını artırıyor.

2-Sıraselviler

Sıraselviler'den aşağı doğru indiğin zaman zaten Cihangir'desin. Sıraselviler ve Cihangir, çatışmalarda tercih edilen semtler arasında ikinci sırada. "İki çöp konteynırı yetiyor sokağı kapatmaya" diyenler buralardaki sokakların dar oluşunu çatışma esnasında bir avantaja dönüştürürken, özellikle Cihangir tarafındaki evlerin direnişçilere açılan kapılarından da bahsetmeden geçmiyor.

3-Tarlabaşı

Tarlabaşı'nda çatışmak için, Tarlabaşı'nı bilmek lazım. Hangi sokaktan gitmeli, nasıl polisten kurtulmalı... Bunları bildiğin zaman Tarlabaşı da çatışılacak yerler arasında 3. sıraya geliyor. Eğer doğru mahalleye girersen, seni kovalayan polisin kafasına balkondan saksı atılması muhtemeldir. Tarlabaşı bir ezilen mahalesidir. Güncel bir çatışmanın yanı sıra herhangi bir olaydan her an çatışma çıkabilen bu mahallede mahalleli için çatışmak meşrudur.

4-Kadıköy

Kadıköy, muhalif kimliğiyle ve alt kültürüyle belirgin bir semt. Her sokağın birbiriyle bağlantısının olması, özellikle Bahariye Caddesi'ni çatışmalar için elverişli kılıyor. Ayrıca Mehmet Ayvalıtaş Meydanı'nın olduğu bir mahallede çatışmak da, direnişçiler için bir motivasyon sağlıyor. Kadıköy'de çatışmalar esnasında evlerin kapısı açıktır. Camlardan sloganlar ve limonlar yayılmaktadır. Mahallenin evlerde elini yüzünü yıkayıp yemek yiyen direnişçiler çatışmaya daha zinde dönerler. Sokakta kaldırımlara konmuş, baret ve deniz gözlükleri ise Kadıköy sokaklarının olağan görüntüsüdür.

5-Beşiktaş

Beşiktaş, Çarşı taraftarlarının en çok olduğu yer. "Çarşı, Faşizme Karşı" sloganlarıyla Beşiktaş'ta çatışmak, 4. sırada yer alıyor. Deniz kenarında çatışmanın iyi olduğunu söyleyerek direnişe romantizm katanlar da Beşiktaş'ı tercih ediyor. Ayrıca Başbakanlık Konutunun zorlanması da Beşiktaş çatışmalarını cazip kılıyor.

6-Okmeydanı

Direnişle kurulan bir mahallenin direnişin meydanı olması kaçınılmazdır. Son zamanlarda Berkin'in bu sokaklarda vurulmuş olması, 269 gün süren mücadelesinin ardından yaşamını yitirmesi belki de Okmeydanı'nın efsaneye dönüşen direnişlerinin artmasını sağlamıştır. Devletin saldırılara karşı direnenlerin Okmeydanı sokaklarında, kapitalizmin yozlaşmasına karşı direniş sürmektedir. Okmeydanı sokakları bir çok direnişcinin adıyla anılmaktadır. Ve bugünlerde sokaklarının adı Berkin'dir.

ÜÇ

DÖRT

BES

ALTI

YEDİ

SEKİZ

DOKUZ

ON

7-Gülsuyu

Maltepe Gülsuyu-Gülensu mahalleleri, öteden beri ezilenlerin örgütlü bulunduğu bu yüzden de devletin saldırılarının da yoğun olduğu mahallelerden. Yetmezmiş gibi bir de kentsel dönüşüm, yıkımlar ve devlet destekli uyuşturucu çeteleri. Ama devlet ve devletin çeteleri mahallede hep deplasmandadırlar. Mahallenin dik yokuşları çatışmalarda önemli bir avantajdır. Gülsuyu'nda rüzgar hep sizden yanadır.

8-Gazi

Gazi mahallesi ezilenlerin örgütlü bir yaşam sürdürdükleri mahallelerden bir diğeri. Devlet, Gazi mahallesindeki örgütlülüğü diğer örgütlü mahallelerde olduğu gibi kentsel dönüşümle ve devlet destekli uyuşturucu çeteleriyle yok etmek istemektedir. Fakat halk devletin bu baskısına karşı direnişi örgütlemeyi sürdürmektedir. Devletin gazi mahallesinin direnişinin ortasına diktiği karakol bu direnişten oldukça nasiplenir. Adaletsizliklere, katliamlara, baskılara karşı sokaklara dökülen Gazi Halkı karakola giden İsmet Paşa caddesini barikatlarıyla kapatır, Karanlığı barikatların ateşiyle aydınlatırlar ve çatışmalar ateşlerin aydınlığında zamansız bir şekilde sürebilir.

9-Şişli

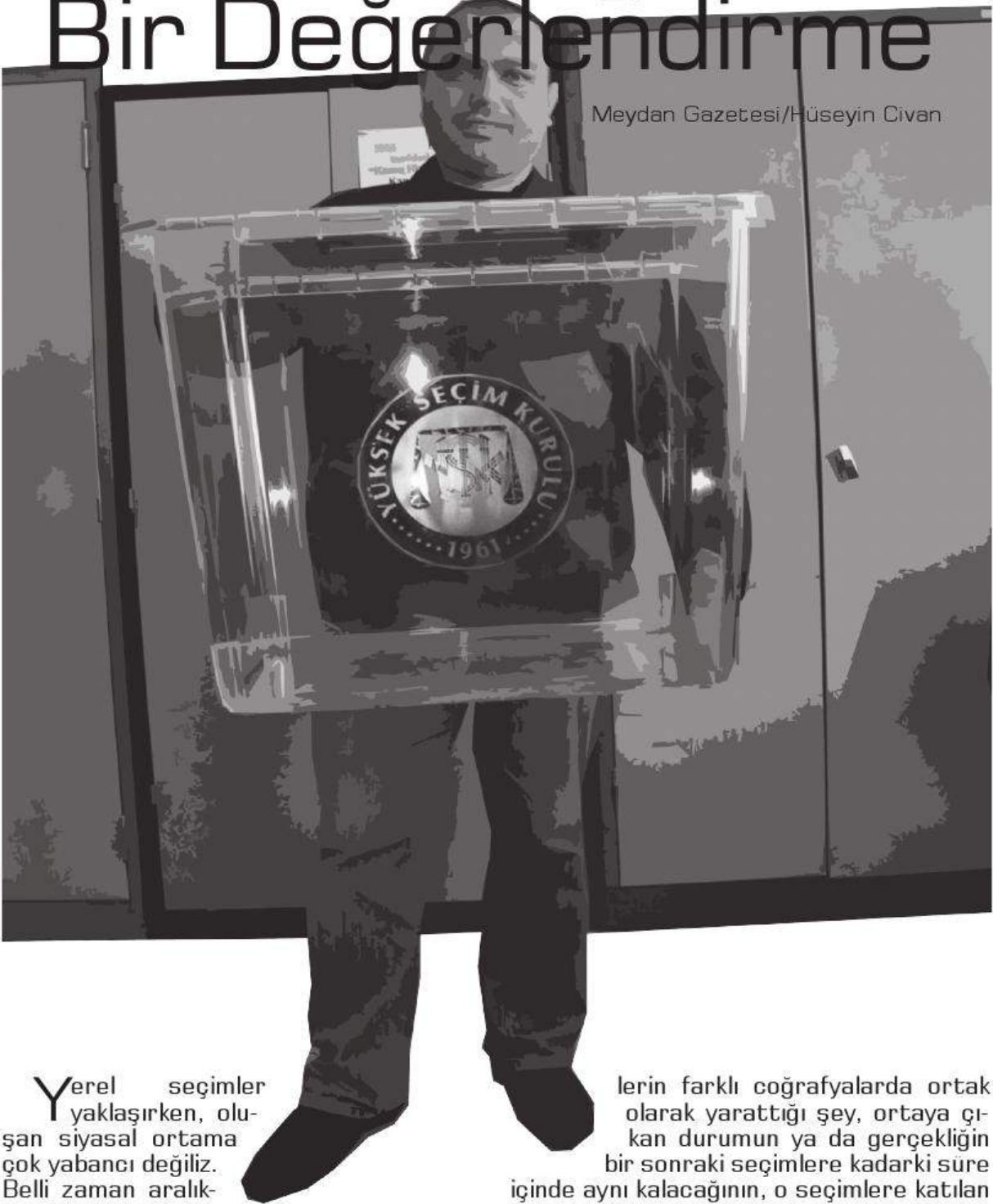
1 Mayıs 1886 yılının ofkesiyle, her 1 Mayıs'ta Haymarket'i anmak için çıkarız sokaklara. Şişli de, 1 Mayıs alanı olan Taksim'e çıkışlarda bir güzergahtır. Şişli'de çatışmak, hem Şişli Meydanı'nda katledilen "Çiğdem'i, Nergis'i ve bir diğer üçüncü kadını" hem de 1 Mayıs 1977'de Kazancı Yokuşu'nda katledilen devrimcileri anmaktır. Şişli sokaklarında direnişi büyüten, 1 Mayıs isyanımızdır.

10- Kazlıçeşme

Kazlıçeşme Meydanı, İstanbul'un en büyük miting alanıdır. Dalları çiçeklenen ağaçlardan yayılan kokuların baharı müjdediği günlerde, bir halkın bayramı olan Newroz burada kutlanır. Ve İstanbul'un dört bir yanından insan seli buraya akar. Devlet, engellemeye çalıştığında ise, buraya çıkan her yol devlete dar olur. İşte burada bir halkın nasıl direndiğini görürsünüz, bir halkla birlikte direnirsiniz.

Seçimler Üzerine ANARŞİST Bir Değerlendirme

Meydan Gazetesi/Hüseyin Civan

Yerel seçimler yaklaşırken, oluşan siyasal ortama çok yabancı değiliz. Belli zaman aralıklarıyla yaşadığımız bu hareketlilik hali, farklı coğrafyalarda, farklı zaman aralıklarında ve farklı yöntemlerle gerçekleşmekte. Siyasi seçim-

lerin farklı coğrafyalarda ortak olarak yarattığı şey, ortaya çıkan durumun ya da gerçekliğin bir sonraki seçimlere kadarki süresinde aynı kalacağının, o seçimlere katılan bireyler tarafından kabullenilmesi ve buna uygun davranılmasıdır. Bunun, oluşan yeni iktidar sisteminin meşruluğu için gerekli olduğu söylenebilir.

Seçim ismi verilen siyasal sürecin, toplumun siyasi, sosyal ve ekonomik ihtiyaçları için organize edildiği iddiasının gerçek olup olmadığının anlaşılmasında, bu gerçekliğin içindeki siyasal öznelerin kim ya da kimler oldukları ve bu siyasal öznelerin faaliyetlerinde neyi nasıl yaptıkları da bir o kadar önemlidir.

Seçim süreçlerinin aktif özneleri olan partilerin iddiası, bir önceki seçim döneminden şimdiki seçim sürecine kadar oluşan toplumsal adaletsizliklerin giderilmesidir. Bu yüzden, siyasal özneler yani partiler, bu sorunları çözmek için(!) siyasal iktidara yani hükümete talip olurlar. Hükümet olup olamamaları, oy alıp alamayacakları seçmen sayısı ile orantılıdır.

Seçmenin oy verip-vermemesi, bu partilerin sunduklarının, seçmenin ihtiyaçlarını karşılayıp karşılayamamasıyla ilintilidir. Tabi ki seçmen, partilerin sundukları arasında ihtiyaçlarını karşılayabileceğini düşündüğü partiyi seçmek zorundadır. Siyasal sistem, kendini seçmene göre ayarlayamaz. Çünkü siyasal sistem paralelinde kapitalist sistem de, ihtiyaçların azaldığı bir seyirde değil, tam tersine ihtiyaçların çoğaldığı bir seyirde meşrulaşır.

Batılı demokrasilerde seçim süreçleri, bu seçen-seğilen pragmatizmine dayalıdır. Seçmenler yani vatandaşlar için işin "yarar" kısmı tartışmalıdır biraz. Özgürlük, eşitlik, adalet gibi önemli kavramları kullanarak propaganda yapan partiler, vatandaş için kapitalizmin kuraklığında özgürlük serabıdır aslında.

Seçim dönemlerinde tüm partilerin istisnasız sahiplendiği demokrasi, tüm olumlu anlamlandırma çabalarına rağmen bu kadar net bir kavram ya da model değildir. İşin muğlaklaştığı yer kavramın içeriğinin nasıl doldurulduğudur; bahsedilen demokrasinin otoriter mi, liberal mi, temsili mi, katılımcı mı olduğu çok tartışılmadan bir sahiplenmedir.

Mevcut devletler sisteminde, batılı devletlerin işlettiği demokrasi, çoğulcu diye nitelendirilen bir demokrasi şeklindedir. Dünyanın geri kalanı da ya bu sisteme uymak için dolaylı ya da dolaysız zorlanır (savaşlar, darbeler, siyasi ve ekonomik yaptırımlar...) ya da yalnız bırakılır.

Seçen-seğilen pragmatizmine en uyumlu demokrasi biçimi olarak çoğulcu demokrasi, "iktidardan payımıza ne düşerse" diyen tüm çıkar gruplarına açıktır. Öyle ki batılı devletlerdeki toplumsal muhalefeti temsil ettiği söylenen kesim-

lerin bile nihai amacı, ortadaki siyasal, ekonomik ya da sosyal iktidardan biraz da olsa nemalanabilmektir. Böylelikle, mevcut kapitalist sistemde kendi varlığını sürdürebilmektedir.

Yazının başında belirttiğimiz gibi hangi siyasal öznenin faaliyetlerini hangi siyasal gerçeklik içinde gerçekleştiriyor olduğunu belirginleştirmek önemlidir. Bu belirginleşme için dünyada yaşanan birçok farklı deneyimi araştırabiliriz. Fakat çok da uzağa gitmeden yakınımızda gerçekleşen Taksim Gezi İsyanı'nı hatırlamamız da yeterli olacaktır. Taksim Gezi İsyanı'nı yaratan süreç, isyanın içinde yer alan bireylerin, polis şiddetine, hükümetin yasaklarına karşı siyasal tavırlarını toplumsallaştırmasıyla oluşmuştur. Bu toplumsallaşma, sadece İstanbul'la da sınırlı kalmamış, şehirden şehre sıyrarak coğrafyanın farklı yerlerine yayılmıştı. Taksim Gezi İsyanı'ndaki politikleşme, dışsal bir etkenle değil, bireylerin doğrudan içsel siyasi tavırlarıyla gerçekleşmiş, seçimlerin yarattığı yapay bir politikleşmeden uzak, kendilindenliğe yakın bir politikleşmeyle bezenmişti.

Bireyin belirginleştiği isyan sürecinin etkilerini sürdürdüğü forumlarla beraber, siyasal karar mekanizmaları doğrudan demokrasiyle gerçekleştirilmeye çalışılmıştır. Bu gerçeklikte doğrudan demokrasi kavramı gündeme gelmiş ve devlet dışı siyaset toplumda meşruluk kazanmıştır. İsyan sürecinde katledilen kardeşlerimiz için devam etmekte olan her eylemlik süreci, toplumun siyasal gerçekliğinin parçasıdır. Devletin katliamlarına karşı girişilmiş bu çabalar, falanca partinin adalet konusunda yapacağı yeni düzenlemelere bırakılmadan doğrudan adaleti amaçlar. Bu siyasal gerçekliğin öznesi, siyasal partiler değil, doğrudan devletin ve kapitalizmin mağduru kesimlerdir.

Bu yeni siyaset biçimi toplum tarafından kabullenilirken, eski siyaset biçimi yani toplumu seçimle politikleştiren partilerin, süreci kendine yontma çabası aşikârdır. İsyanın başından bu yana, isyana katılan her bireyi bir oy olarak gören bu anlayış, isyanın tüm değerlerini seçimlere indirgeyerek değersizleştirmektedir.

Kaldı ki, doğrudan demokrasiyi bu kadar yoğunluklu olarak konuştuğumuz tek siyasal gerçeklik Taksim Gezi İsyanı değildir.

İçinde bulunduğumuz süreçte ekonomik sömürüye maruz bırakılan işçilerin işyerlerinde giriştikleri grev ve işgaller-

de öz-yönetim girişimleri, bu doğrudan demokrasi çabalarının toplumda uygulanan bir model olduğunun göstergesidir. Öyle ki işçiler zaman zaman, onları temsil iddiasında bulunan bürokratik sendikalara bile karşı mücadelelere girişmiş, kendi kararlarını doğrudan demokrasiyle her işçinin sonsuz söz hakkının bulunduğu öz yönetim modellerini uygulamaya başlamışlardır. İşçiler işyerlerinde karşılaştıkları adaletsizliklere karşı mücadelelerini kendi kararlarıyla, herhangi bir partinin ekonomik modelini beklemeden gerçekleştirmişlerdir.

Doğrudan demokrasi ve öz yönetim modeli olarak yine uzaklarda olmayan, çok yakınımızdaki Rojava görülmelidir. Devletlerin, şirketlerin önemli bir rant bölgesi ilan ettikleri Rojava'nın da içinde bulunduğu bölgede büyük bir savaş yaşanmaktadır. Rojava halkı bir yandan kendi özgürlüğünün savaşını verirken bir yandan da bu rant savaşına maruz kalmakta, ancak devrimi oluşturacak değerleri yine de yitirmemektedir. Devrimin değerleri, halkın kendi iradesinde aldığı kararlarla siyasal gerçekliğe müdahalesiyle artmıştır. Rojava halkı, devrimi seçim sandıklarından değil, doğrudan demokrasinin işlediği öz-yönetimle ve öz-savunmayla gerçekleştirmiştir. Bizlerin yüzümüzü döneceği demokrasi örneği, doğrudan demokrasinin savaş koşullarında bile kendini belirginleştirdiği Rojava Devrimi olmalıdır. Rojava'da olan, devrimin siyasal gerçekliğidir.

Çoğulcu demokraside seçimlerin ezenlerin dünyasında yalnızca bir serap olduğu açıkça ortadadır. Bu serabın kapitalizme tutsak ezilenler içinse bir özgürlük serabı olduğu kesindir. Ezilenlerin kapitalizmin kuraklığına tutsak olduğunu söylemek, biz anarşistlerin anlaşılmasında bazen sıkıntılar oluşturabilir.

Çoğulcu demokrasinin bireyi önemsizleştirdiğini ve edilgenleştirdiğini söyleyerek, oy kullanmadığımızda ve "oy kullanmayın" dediğimizde, bizi siyasal etkisizlikle eleştirebilirler. Daha da ötesinde seçim sürecinin başından itibaren başlayan, anket ve medya çalışmalarıyla sürdürülen kandırmaca kampanyalarını, klonlanan seçmenlerden zombi seçmenlere, çalınan-yakılan oyları, tüm entrikaları anlattığımızda bizi siyasetsizliğin aşırı şüpheciliğiyle suçlarlar. Biz ise herkes tarafından bilinen ama her seçim dönemi bilinmiyormuş gibi davranılan bu gerçekleri söylemeyi sürdürürüz.

Söyleriz çünkü devrimci anarşistlerin yaratmaya çalıştığı siyasal gerçeklikle, devletin ve kapitalizmin siyasal gerçek-

liği zıttır. Dolayısıyla, devrimci anarşistlerin seçimlere katılmaması siyasetsizlik değil, siyasi bir tavidir. Oy verip/vermemeyi siyaset karşıtlığına indirgemek ise devletin kendi adaletsizliklerini saklamak için yarattığı seçimler serabını sürdürme çabasıdır.

Devrimci anarşistler, ezilenleri olduğu konumda tutmayı amaçlayan devletin ve kapitalizmin geçici politik süreçleri olan seçimlerle ezilenleri, ezenlerle eşitleyen bir yanlışın karşısındadır. Patronuyla kendisini vereceği bir oy ile eşitleyen işçinin bu geçici politikleşmede kendi geleceğine dair iradi bir eylem içinde olduğunu zannetmesi, kapitalizmin adaletsizliklerini olağan algılamasıyla sonuçlanabilir. Ve her beş yılda bir yapılan seçimlerle yine yeniden yaşayacağı bu adaletsizlikleri değil, yalnızca kendi seçtiklerini değiştirebilir. Bu algısal sarmal böyle gelip böyle geçecektir.

Siyasal olanla yaşamsal olanın ayrıştırılması, devletin ve kapitalizmin istediği bir ayrıştırma değildir. Siyasal ve yaşamsal olarak yapılan bu ayrışma sayesinde gündelik yaşamın içerisinde karşı karşıya kalınan adaletsizliklerin siyasal bir tavırla karşılanmasından yoksundur. Çünkü siyasal olan, çoğulcu demokrasi içerisindeki seçim süreçlerinde bir partiye oy atmak ya da bir başka partiye atmaktır. Ya da oy atmamaktır. Kaldı ki yaşamsal olan siyasal, siyasal olan yaşamsaldır. Birey, içerisinde bulunduğu topluluğun kendisidir. Alınacak kararlarda, uygulanacak kararlarda edilgen değil doğrudan etken olmalıdır. Pasif siyasal bir özne değil, aktif siyasal bir özne olmalıdır. Çoğulcu demokrasi içerisinde çoğunlukta eriyen bir azınlık, hatta tek bir birey olmamalı, doğrudan demokraside alınacak ve uygulanacak kararların hepsinde söz sahibi olabilmelidir.

Devletin ve kapitalizmin kuraklığındaki bu serapta çoğunluğun ya da azınlığın içinde eriyen birey bu seraba yanılmadan, aktif siyasal özneye dönüşmeyi ister. Ancak böylece algısal anlamda farkındalıkların artması sağlanabilir. Bu, anarşizmin tarihi içerisindeki birbirinden değerli birçok deneyimde de böyle olmuştur. Anarşistler, doğrudan demokrasinin işletildiği karar süreçlerini, kimi zaman mahalle ya da halk meclisleri, kimi zaman da kooperatifler ve sendikalar içinde deneyimlemiştir. Anarşistler toplumsal ihtiyaçlar ile alakalı öz-örgütlülüğe dayalı bir şekilde oluşmuş sosyal, ekonomik ve siyasal birliktelikleri savunulmuşlardır.

Dün anarşizmin tarihinde yaşanmış bu deneyimlerin, en belirgin etkisini bu-

gün Güney Amerika halklarında görmekteyiz. Bugün Chiapas ve çevresinde kurulmuş komünlerin öz-yönetimle örgütleniyor ve doğrudan demokrasiyle işletiliyor olmaları, biz ezilenlerin seçimler ve çoğulcu demokrasi dışında bir başka siyasal gerçekliğin olabileceğini anlamamızı sağlayacaktır. Anlamımız gereken bir başka gerçeklik ise biz ezilenlerin kurtuluşunun öz yönetime dayalı bir siyasal bir gerçeklik yaratmamız olduğudur.

Şimdi önümüzdeki seçimlerde yaratılmak istenilen siyasal gerçekliği ve bizim kendi siyasal gerçekliğimizi karşılaştırarak ayırımımızı netleştirmeliyiz. Öncelikle bu seçimlerde diğer seçimlere göre daha şanslı olduğumuzu belirtmeliyiz.

Hükümeti oluşturan AKP ve Cemaatin yakın süreçte kendi arasında yaşadığı çatışma sayesinde, devletin organları arasındaki ayrışma böylece ayyuka çıkmış oldu. Birbirini süruştüren savcılarla, birbirini tutuklayan polislerle dolu bir hükümet döneminde yaşamayalı çok olmuştur. Kutularca paranın rüşvet verilmesi de cabası. Ayrıca dört bakanın bir anda alaşağı oluşu adeta bir şov seyrindeydi. Arkasının yarın olduğu yani süreceği de kesin. Hükümet böyleyken bile, muhalefet partileri için değişen pek bir şey olmadı. Mecliste yine enteresan açıklamayı BDP milletvekili Sırrı Sakık yaptı: "Bizim için değişen bir şey yok galmasaydılar para hazineye girip Roboski 'ye bomba olurdu". Evet, belki toplumun birçoğu için de "değişen bir şey" yok, "bunlar da gelecek bunlardan sonrakiler de" diyenlerin sayısı hiç de az değil. Çünkü herkes şunu çok iyi biliyor: Hükümet sen galarsın. Bir başka eski BDP'li yeni HDP'li Sırrı Süreyya Önder ise önceleri "Biz belediye başkanı olamasak bile belediye meclisine girer orayı karıştırırız, kentsel dönüşümü veto etmeye çabalarız" demişti. Sonraları başkanlığı kazanma iddiasını edindi. DEP'den bu yana Kürt Özgürlük hareketi bir araç olarak TC'de parti kuruyor ve seçimlere katılıyor. Bu seçimlerde de kendi deyimleriyle batı için ayrı bir strateji planlayarak batıdaki özgürlükçü kesimlerle birleşen bir parti kurdular.

Peki, TC'nin doğu illerinde BDP, batı illerinde HDP ile farklı bir strateji planlayan siyasal özne kim?

Yaklaşık otuz senedir süren Kürt halkının özgürlük mücadelesinin en belirgin sloganı bize bu sorunun cevabını veriyor: "PKK halktır halk burada". Bu siyasal özne, halkın haklı mücadelesi olmuştur. Kürt halkı özgürlüğü için verdiği mücadelede birçok kayıplar vermiş olsa bile, otuz senelik savaş süreciyle istediği kazanımları birer birer almıştır. Siyasal özne Kürt

halkının içerisinde her bireyde belirginleşirken toplumsallaşmıştır. Senelerce süren öz yönetim çabaları bölge bölge kurulmuş yaşamlarda kendisini belirginleştirmiştir. Anarşizmin halkların özgürlük mücadelesindeki önemi, halkların öz yönetimiyle oluşturduğu öz örgütlülüklerle kurduğu dayanışma ilişkisi olmuştur. Senelerce sokakta yan yana olduğumuz bu siyasal özneyle, bireyinden topluma yani özgürlük mücadelesindeki Kürt halkıyla kurduğumuz dayanışma ilişkisinin oy vermek ya da oy vermemek ikilemine indingenmemesi gerekmektedir. Siyasal özne olan PKK'nin kendi mücadelesi içerisinde herhangi bir stratejisi, biz anarşistlerin tartışmalarında değerlendiriliyorsa, bu seçim stratejisi de tartışılarak değerlendirilmelidir. Bu değerlendirme yapılırken yazının başında bahsettiğimiz başlıklar önemlidir. Ama daha da önemlisi İberya yarımadasındaki halkların özgürlük mücadelesindeki anarşist örgütlenmelerin deneyimleridir. İberya yarımadasında (Portekiz ve İspanya'nın tamamı, Fransa'nın bir kısmı) halkların siyasal öznesine dönüşmüş anarşist örgütlerden İberya Anarşist Federasyonu (FAI)'nın ve Ulusal Emek Konfederasyonu'nun (CNT) faşizme karşı koymak için birleşik cepheyle seçimleri desteklemesi hem bölge dışı hem de bölgede beraber mücadele ettikleri FIJL tarafından eleştirilmiştir. Ayrıca Amerika'daki ve Avrupa'daki etkili anarşistlerden Emma Goldman da FAI ve CNT'yi desteklese dahi, FIJL gibi seçimler konusunda eleştirmiştir.

Bu deneyimde faşizme karşı verilen mücadelenin zorluğu ne olursa olsun, İberya'daki yoldaşlarımız seçimlerle alakalı eleştirilmiştir. Biz devrimci anarşistler, bu deneyimin dönemsel etkilerini ve günümüz dönemsel etkilerini göz önünde tutarak karşılaştırmalıyız. Ayrıca FAI'nın ve CNT'nin PKK ile tam olarak örtüşmediğini de belirtmeliyiz. Uzaklardan yakına, Chiapas'tan Rojava'ya görüyoruz ki özgür yaşamın yeniden yaratılması için, bireyden topluma siyasal öznenin herkes için gerçekleşmesi gerekmektedir. Günümüzdeki bu iki bölgede de seçimler gündem olmamaktadır. Sistemin seçimler serabı ancak ve ancak kendi kuraklığında aldatıcıdır.

Seçim günü oy atarak yalanlarla kendimizi kandıramayacak kadar gerçekle yaşıyoruz. Sabah erken kalkıp gece geç yatıyor ve tüm gün çalışıyoruz. Biz ezilenleriz; şimdi yaşamlarımızda her birimiz kendimiz için ve hepimiz için irademizi bir başkasına teslim etmeden kendi kararlarımızı kendimizin alacağı öz örgütlülükler kurmalıyız, örgütlenmeliyiz. Kurtuluşumuz yaşamlarımızın doğrudan siyasal öznesi olmak ve böylece yaşamın siyasal gerçekliğini yaratmaktır.

Bu, devrimin gerçekliğidir.

Sınıf Başkanlığından
Belediye Başkanlığına

Seçimler

Tek Şeçeneğimiz mi?

Seyme Ç

Mavi
Yaren

X

X

X

/

+

7

Seçim dönemi ve sonrası... Ne olacağını, neler yaşanacağını bizden iyi anlayan olamaz. İradenin, düşüncenin teslimiyeti ne demek iyi biliriz.

Bizim yerimize düşünen, bizim için doğru olanın ne olduğunu bilen ebeveynlerimiz, hocalarımız, müdürlerimiz... Neyi nasıl düşüneceğimize yapacağımıza her şey belirlenir. Belirlenen, planlanan yaşamlar yaşamamızı isterler.

Seçimlerde de, yönetme iktidarını almaya soyunanlarla yönetilmek zorunda olanlar arasındaki ilişkide de aynı durum vardır. Bir sonraki seçime kadar, devlet hâkimiyetindeki sınırlar içindeki tüm insanlar için neyin iyi neyin kötü olacağını belirleme yetkisi alır seçilecek yöneticiler.

Oy verenlerin iradelerini, oy sandıklarında teslim aldıktan sonra çıkarılacak her yasayla her şeyi belirleme yetkisine sahip olurlar. Bu ne demek?

Ananın, babanın maaşından, nerede oturup oturmayacağına, neyi nasıl öğreneceğinden, ne zaman ölüp ölmeyeceğine kadar her şeyi belirleme yetkisidir bu. Sayılanlar abartı mı?

Üç kuruşluk parayla ay sonunu getirmeye çalışan insanların asgari ücret belirleyicisi, çalışma koşullarının nasıl olacağının belirleyicisi, sigortalı olup olmamalarının belirleyicisi seçilen yöneticilerdir. Yine seçilen yöneticilerin işidir yediğin ekmeğin, içtiğin suyun fiyatını belirleyen.

Rant sağlamak için evinden çıkmanı isteyen de, çıkmadığında seni zorla çıkartma emrini veren de, kepçeyle evinin yıkılma kararını veren de bu yöneticilerdir.

Kendince düşman belirlediklerini öldürmen için seni askere alan da, zengin olana ölmemesini garanti eden de aynı yöneticilerdir.

Sana neyin nasıl öğretilmesi gerektiğine karar veren de, 1 milyon kişinin başvurduğu ama 200 bininin alındığı bir sınavla senin geleceğini belirlerken dalga geçen de aynı yöneticidir.

Yasalar koyarak, bu yasaları uygulayarak, yasalara uymayanları cezalandırarak, seçimlerde aldığı yetkiyi kullanır yöneticiler.

Seçimler, siyasi iradelerin teslimidir. Bizim bu süreçte bile katılma hakkımız yoktur 18'inden önce.

İnsanlardan oy alarak yapacakları kötü-lükleri meşrulaştırırlar insanların gözünde. Siz seçtiniz derler, oy vermeseydiniz öyleyse. Önce oy vermeye zorunlu tutarlar, sonra oy vermeseydiniz derler.

Biz, iradeleri evlerde, okullarda, yurtlarda teslim alınmış olanlar biliriz. Biliriz biz, sizin yerinize de düşünüyoruz diyenleri, fikrimiz alınmadan yapmak zorunda olduklarımızı. Seçim döneminin büyük dünyasında saklı olan bu. Düşüncelerimizi, isteklerimizi yasaklayan kurumların tahakkümü bitince, yeni tahakküm sistemi, siyasi seçimler olarak belirir önümüzde.

Biz biliriz. İradelerin teslim alınmasının ne olduğunu iyi biliriz.

Ve seçim dönemi gelip çattığında, üzerimizde otorite olmanın planlarını yapanlara verilecek cevabın sandıklarda olmadığını biliriz.

Sana
Sana

X

X

X

X

8

TENEFFÜSÜN “Sınıfı” TUVALET

O nca sıkıcı ders yetmezmiş gibi bir de öğretmenlerin azarlaması, bizleri kontrol altında tutma çabaları... Bize kalan tek boşluk ise sınıfta geçen 40 dakikalık dersler arasındaki tuvaletlerde geçen 10 dakikalık teneffüsler.

Tuvalet, mahremiyet sihriyle yaratılmış, öğrencilerin özel alanıdır. Okul içindeki öğrenciye ayrılmış tuvaletler, öğrencinin değil okulundur ama öğrenciler için tahsis edilmiş bir alandır. Öğretmen ve öğrencilerin tuvaletlerinin birbirinden ayrı oluşu aslında keskin bir sınıfsal ayrılığı göstermektedir. Öğretmenlerin tuvaletinde kâğıt havlular, kokulu sabunlar varken, öğrencinin tuvaleti pisuar ağzına kadar çişle doludur. Bu sınıfsal ayrım, öğretmenlerin ve müdürün okul içindeki hiyerarşik üstünlüğünden kaynaklanmaktadır. Öğrenci bu hiyerarşinin altında ezilendir. Ama tüm ezilenler gibi öğrenciler de doğasında bu ezilme durumuna karşı, iktidarın dışında ördüğü farklı bir kültürle direnecektir.

Roma ve Çin kültüründe, toplu tuvalet alışkanlıkları vardı. Kabinler günümüzdeki gibi ayrı ayrı değildi. İnsanlar birbirlerine ve kendilerine karşı yabancılaşmamışlardı. Ve tuvaletlerini yaparken muhabbet edebiliyorlardı. Yani tuvaletlerini yaparken aynı zamanda birbirleriyle etkileşim halindelerdi. Daha sonra bu kültür kapitalizmin ve devletin kültürüyle birlikte tiksindirici ve ayıp karşılanan bir şey oldu. İnsanlar kendi vücudundan çıkan atık maddelere karşı yabancılaşır oldu. Boşaltım faaliyeti “kimsenin bilmemesi gereken” mahrem bir davranışa dönüştü.

Okul tuvaletleri de bu şekilde kabinlere ayrılan bir yerdir. Ama okul tuvaletleri her ne kadar kabin kabin ayrılrsa da, biz öğrenciler kabinler arası muhabbetlerimizi oluşturuyor ve birbirimize ve kendimize yabancılaşmadan, kendi okul tuvalet kültürümüzü sisteme karşı duruşumuzla sürdürüyoruz. Tuvalette kapılarının arkasını, duvarları direnişin sözleriyle, düşüncelerimiz-

le dolduruyoruz... Stickerlarla güzelleştiriyoruz. Okul idaresi klozetleri ve pisuarları haftada bir temizlerken, duvar yazıları ve stickerlarımızı bir sonraki ders saatinde kaldırılıyor. Okul da tıpkı minyatür bir devlet gibi mantığını işletiyor. Kendine karşı olan düşünceleri kimsenin görmesini istemiyor. Eğer yazanları bulursa, disipline veriyor ve cezalandırıyor.

Okulun bize yasaklayarak cazip kıldığı bir diğer şey ise sigara içmek. Hocanın tuvalete girme olasılığına karşı tuvaletin dışında gözcü olur. Geri kalan en az beş kişi bir kabine girer ve sigarayı ikiye nefes alarak dönerler. (Bu arada belirtmek gerekir ki, her ne kadar öğrenciler arasında baskıya karşı bir başkaldırı olarak görülse de, sigara kapitalist sistemin tüketim ve zevk anlayışının bir ürünüdür. Hem sağlığa zararlı ve hem de kişileri birer bağımlıya dönüştüren bir tüketim nesnesidir. Sisteme karşı çıkış yöntemi; okul tuvaletlerinde sigara içmek ve onun kültürünü tüketmekten öte, sistem karşıtı düşüncelerimizi örgütleyerek ve örgütlenerek olmalıdır.)

Okul tuvaletlerinde yapılan kulisler de ayrı bir eğlencedir. Öğretmene yapılacak şakalar ya da dersi kaynatmak için yapılacak olan komplolar hep burada planlanır. Telefon görüşmeleri hep tuvaletlerdedir. Bizlere dayatılan okul kıyafeti ya da sözde "serbest kıyafetler" de hep burada değiştirilir.

Birbirimize yaptığımız sinir bozucu o tatlı şakalar, hep burada olur. Tuvaletin kapısının üstünden su atmak, kapıyı tutarak çıkışı engellemek vb... Su topu savaşları için su balonları burada doldurulur ve "kaza" ile öğretmenin kafasına atılır.

Aslında bir günde 6 ders saatinin yalnızca 50 dakikasında tuvaletler-deyiz. Biz liseliler için sisteme karşılık sistem içinde var olan bir kültürdür tuvalet kültürü. Ne de olsa öğretmenler ve müdürlerden arındırılmış bir bölgede her birimize "kısmi" bir rahatlama yaşatır.

HALK İÇİN HALK MI?

Ayağı kırık bir masa, masanın üzerinde yeşil renkli vazomsu bir "şey", tavandan sarkan büyüklü küçüklü kırmızı yuvarlak topçuklar ve yanlarında gazetelerden kesilmiş birbiriyle ilişki kurması güç küpürler...

Sanat diye galerilerde pazarlanan "saçmalık"... Saçma demek bilgisizlik, sanattan anlamazlık... Gözün gördüğü, aklın almadığı "şeyler"... "Sanatçının bu eserde ifade etmek istediği..." diye başlayan ve daha anlaşılabilir kelimelerle anlamlı kılınmaya çalışılan "başka şeyler".

Sanat galerilerinin yanından geçerken benzer duygulara hepimiz kapılırız. Akıl almaz bir şey olarak belirir sanat yaşamları-

mızda. Anlaşılması güç ve bizden saklanan bilgilerle dolu.

Oysa ilk resmi duvara çizdiğinde insan "sanatsal kaygısı" yoktur. Bir "şeyi" anlatma kaygısı vardır. Ağzından melodili çıkan sözcükleri bir başka derdini anlatmakta kullanır. Yani eskiden yaptığı ve belki şu an sanatsal diye ifade edilen birçok şey ihtiyaçlarıyla ilintilidir. Tabi ki bu ihtiyaçlar bazen duygularını ifade etmek de olmuştur.

Sıkıntının başladığı yer soyut ya da somut ihtiyaçlarını karşılamak için yaptığı şeylere "estetik değer" biçilmesi olmuştur. Estetik değerler, mevcut toplumdaki hakim kültürle ilintilidir. Hakim kültür bu "güzel" der, bu "çirkin" der.

SANAT İÇİN HALK MI?

Tarih boyunca toplumlara egemen olan iktidar yapılanmaları neyse, onların değerleriyle oluşur sanat. Ortaçağ'da dinle ilgisi oranında güzeldir, sonraki yüzyıllarda burjuvazinin değerleriyle uyumlu olduğu oranda.

"Sanatsal değer"le anlamlı kılınan her çalışma, her "eser" başka bir kutsamayı barındırdığı sürece kendini diğerlerinden farklı kılacaktır.

Bu tarz bir farklılık sadece ortaya koyulan eserlerde bir ayrışmayı değil, aynı zamanda toplum içinde bu değerleri taşıyan ve bu değerlerle "eserler" ortaya koyanlarla diğerleri arasında da bir ayrışma koyar. Sanatçı olan-olmayan ayrımıdır bu.

Bugün sanat dedikleri, alıp-sattıkları bir saçmalık; ama bilmem kaç milyon tl'lik pahalı bir saçmalık...

Bizim duygularımız, bizim düşüncelerimiz, bizim yaratımımızın somutlaşacağı yer değil onların galerileri...

Biz; sokaklardayız, meydanlarda, duvarlara yazılan yazılarda, direnişlerde söylenen türkülerde, çekilen halaylarda, kurulan barikatlarda. Yıkmanın yaratıcı dürtü olduğu isyanlardayız. Ve en "estetik eserimiz" yıkacağımız kapitalizm ve yaratacağımız anarşizm olacaktır. Hep beraber.

EĞİTİM

Eğitimdir!

Dünyada, çocukların ve gençlerin eğitilmesi, zorunlu kitlesel eğitimlerle yapılmaktadır. Kitlesel eğitim kurumlarında-kapitalist sistem içerisinde ihtiyaç duyulan iş gücünü yaratmak için-devletin ideolojisi, disiplinci bir yöntemle birleştirilerek eğitim yapılır.

Bunun yanı sıra çeşitli bakımlardan farklılıklar taşıyan ve kişileri daha özgürlükçü bir algıda eğitime yöntemi güden okullar ve yapılanmalar da vardır. Bunlar, zorunlu eğitimin karşısında ve yeni bir tarz sunduklarını söylediklerinden kendilerini "alternatif okul" veya "alternatif eğitim" olarak adlandırmaktadır.

Her birinde farklı olmakla birlikte, alternatif eğitim kurumları genel olarak şu ilkelerden birkaçını temel alır: Eşitlik, toplumsal adalet, özgürlük (düşünce, ifade, hareket, seçim), dayanışma, çoğulculuk, toplumsal duyarlılık, şiddet karşıtlığı (fiziksel, sözlü, psikolojik), ayrımcılık karşıtlığı (milli, ırk, dil, din, cinsiyet, cinsel yönelim, ekonomik, sosyal, fiziksel), ekolojik düşünce, yaratıcılık, üretkenlik, dürüstlük, öz denetim, eleştirel, farkındalık ve empati.

Alternatif okullarda bireye dayalı eğitim yapıldığından; ister istemez kitlesel eğitimden daha "başarılı" öğrenciler yetişmektedir. Zorunlu eğitimin tektipleştirici ve baskıcı yöntem ve müfredatı yerine daha özgürlükçü bir yöntemle eğitim alan kişiler, düşünsel veya yaşamsal birçok alanda, zorunlu eğitimden geçmiş birine göre daha yetenekli, donanımlı ve başarılı olurlar. Baskıcı bir sistemde ezilmediklerinden de özgüven kaybı yaşamazlar.

Dayandıkları ilkeler ve izledikleri yöntemlere bakıldığında, alternatif eğitim kurumları, belki de özgür bir dünyada bireye aktarılacak bilgi ve ilişki biçimleri sunuyor. Yalnız

bu ilkeleri kullanan gruplar veya bireylerin çoğu bu ilkeleri "liberal" bir algıda kullanırlar. Burada amaç, kapitalizmin dışında bir algı yaratmak değil, kapitalizmin aşırı uçlarını törpüleyerek onun sürekliliğini sağlayan "liberalizm" temelinde bir eğitim vermektir. Aslında alternatif eğitim de, pratiklerinde kapitalist refleksleri özgürlükçü bir algıda işletmektedir.

Eğitim sistemi içerisindeki baskıyı eleştirip özgürlükçü eğitim sistemi benimsenirken, bir taraftan da baskıcı ekonomik sisteme kalifiye elemanlar yetiştirilmektedir. Yine bu tür eğitim sistemi içerisinde rekabetçi bir eğitim yöntemi kullanılmamaktadır ama bu eğitim istemine başvurulmasının nedeni piyasadaki rakiplerinden daha başarılı; yani rekabetçi sistem içerisinde daha avantajlı kişiler üretmektir.

Dahası birey, burada aldığı eğitim sonunda kapitalizmin içinde hızlıca konumlanabilir, sistem içerisinde daha faydalı konumlarda çalışabilir. Kitle eğitimi olan zorunlu okullarda lise bitirme yaşı 17-18 iken, alternatif okullarda lise dengi eğitim 13-14 yaşında bitebilmektedir. Bu da sisteme daha erken yaşta entegre olacak genç iş gücü demektir. Öte yandan büyük kapitalist şirketler için alternatif eğitimden geçirilmiş kişiler; özgüveni, iletişim becerileri ve sorun çözme gücü yüksek olduğundan, yönetici pozisyonunda çalıştırılacak, karlılığı arttıracak kalifiye elemanlardır. Bu anlamda da alternatif eğitim; sisteme-kapitalizmin gelişmesine-kitle eğitiminden daha yararlı olmaktadır.

İlk bakışta gerçekten "özgürlükçü" görünmesine rağmen, daha dikkatli bakıldığında, eğitimin alternatifinin de sonuç itibarıyla sistemin eğitiminden pek bir farkı olmadığı açıkça görülmektedir.

BENLERDEN

8 Mart 1857'de New York'ta 40.000 tekstil işçisi kadın 10 saatlik iş günü ve kadınlara da eşit çalışma koşulları için greve gittiğinde, karşılarında devlet ve devletin polisi vardı. Fabrikayı işgal eden işçilerin üzerine kapıları kilitleyen polis, fabrikada yangın çıkması üzerine işçilerin kaçmasını engelledi ve 129 işçinin yanarak ölümünün faili oldu.

O günden bugüne, adalet için, özgürlük için, yaşamları için mücadele eden kadınlar

açısından değişen bir şey olmadı. Mücadele eden kadınlar erkek devletin baskısıyla yıldırılmaya çalışıldı, tutsak edildi, katledildi... Ama yaşamın her alanında erkek egemen iktidarın baskısına maruz kalsalar da, kadınlar direnmeye devam etti.

Evde, sokakta, okulda kadına yönelik şiddeti, işkenceyi, tacizi, tecavüzü meşrulaştıranlara inat kadınlar erkek egemenliğine karşı isyan etti. 8 Mart'tı kapitalizmin dayattığı gibi "kutlamadı", isyanın gününü

BİZ OLDUK

güzel hediyelerle süslemedi. 129 kadının devlet eliyle katledilişinin yıldönümünde, kadınlar, yine isyanlarıyla doldurdular sokakları. Yaşamlarını çalanlara, özgürlüklerini ellerinden alanlara, onları katledenlere karşı omuz omuza direndiler, "yaşasın kadın dayanışması" sloganlarıyla inlettiler dünyanın dört bir yanında meydanları.

Doğduğumuz andan itibaren "kız çocuk", "kız kardeş", "kız arkadaş", "anne" olmak zorunda bırakılan biz kadınlar, her

yıl olduğu gibi, bu yıl da doldurduk sokakları 8 Mart'ta. Okullarda etek boyumuza, sokaklarda ne giydiğimizize, nasıl konuştuğumuza, nasıl yürüdüğümüze bakıp bizi "namussuz", "iffetsiz", "terbiyesiz" olarak yaftalayanlara inat hayallerimizi buluşturduk. El ele verdik, özgürlük mücadelemizi haykırdık. Düşlediğimiz özgür dünyayı, bugünden beraberce eyleyebilmenin heyecanı ile sokakları kara-mora çaldık.

Sansüre iNAT iNADINA Sokaklara

İnternet kullanımında Telekomünikasyon İletişim Başkanlığı'na olağanüstü yetkiler getiren yeni internet yasa teklifinin, uç muhalefet partisinin hayır demesine karşı tek yalnızca AKP milletvekillerinin onayıyla meclisten geçmesinin ardından, dört bir yanda sokaklar-meydanlar sansüre ve yasağa karşı doldu.

8 Şubat günü yüzlerce kişi ise Sayfalar Ortak Platformu'nun yaptığı çağrıyla, sansüre karşı İstiklal Caddesi'nde toplandı. Polis, devletin yasağına/sansürüne karşı direnenlere TOMA ve plastik mermilerle saldırırken, bizler de liseliler olarak "iNADINA" yazılı pankartımızla polisin saldırısına karşı direndik. Polis ve direnişçiler arasındaki çatışma, İstiklal Caddesi'nin ara sokaklarında uzun süre devam etti. Direniş sırasında bir liseli anarşist ise, polisin attığı plastik mermi ile gözünden yaralandı.

*“Buraya bakın, burada merminin altında
Bir tenefüs daha yaşasaydı
Tabiattan tahtaya kalkacak bir çocuk gömülüdür.
Devlet dersinde öldürmüştür...”*

Ece Ayhan

DERS: DEVLET KONU: ÖLÜM

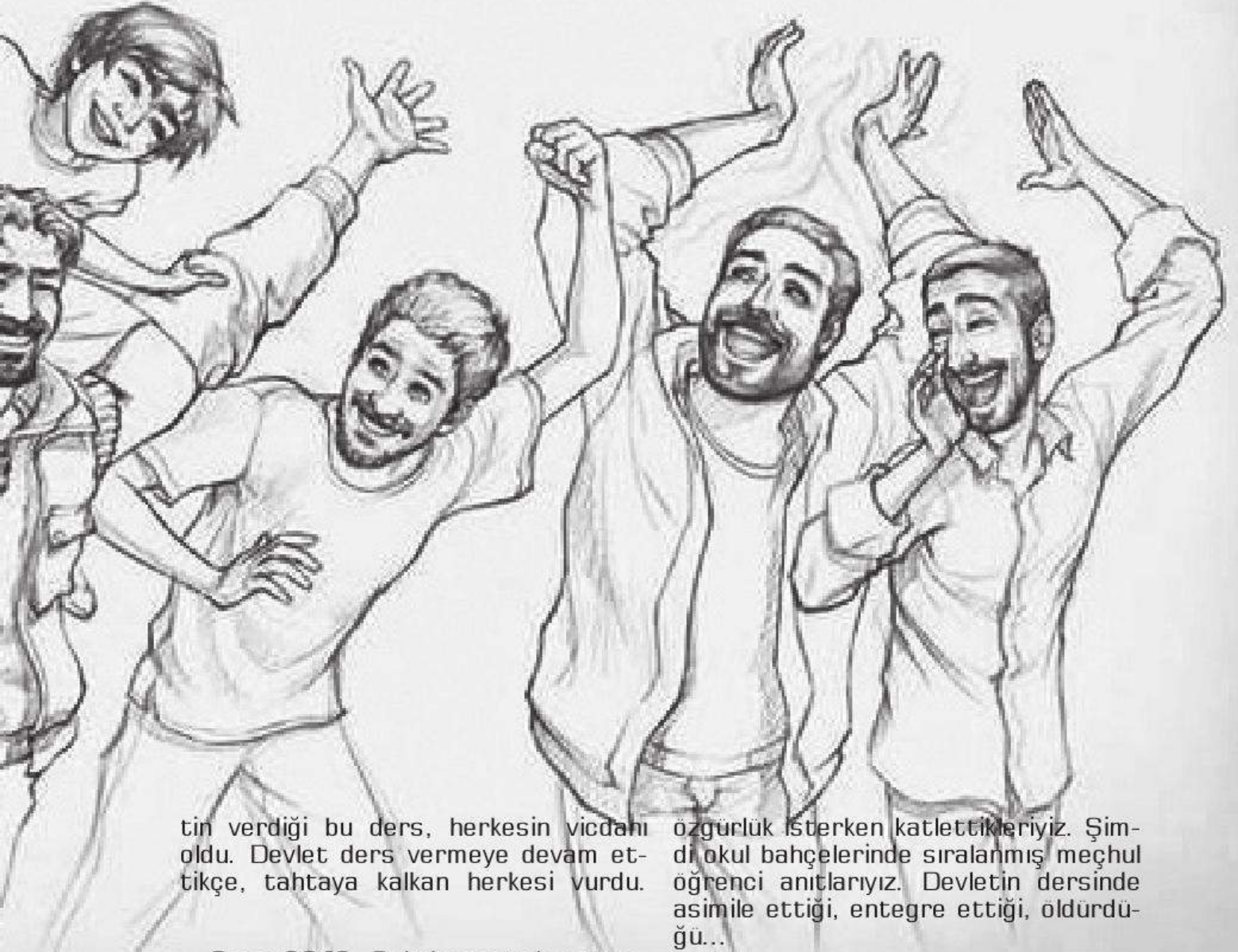
Onur Ö

Başlar devlet dersine. Okul sıralarında tarihinden başlar, din kültüründen başlar ve mermileriyle, tazyikli suyuyla, copuyla verir dersini. Uslanmadın mı, dersini almadın mı daha, o zaman seni de meçhulleştirir.

Sene 1968. Devletin dersinde öldürdüğü bir devrimci var. Üniversite öğ-

rencisi Battal Mehetoğlu. 150 faşist tarafından devletin desteğiyle katledildi. Devlet mermisiyle verdi dersini.

Sene 1980. Daha 17 yaşında verdiler infazını. Kanıtı olmadan, yaşı dolmadan. “Beni ibret olsun diye asacaklar” dedi Erdal Eren. Ve öyle oldu! 3 Aralık 1980’de idam edildi. Devle-

tin verdiği bu ders, herkesin vicdanı oldu. Devlet ders vermeye devam ettikçe, tahtaya kalkan herkesi vurdu.

Sene 2013. Sokak arasında acımasızca katlettiler Ali İsmail'i. Taksim Direnişi sırasında, 2 Haziran günü, devlet yine o ara sokaktaydı. Materyali ise bu sefer tekmeleri idi. Polisler tekmeleyerek öldürdü Ali'yi. Kimi zaman kurşun oldu, kimi zaman attığı gaz fişegiyle vurdu Ethem'i, Medeni'yi, Abdullah'ı, Ahmet'i, Hasan Ferit'i, Berkin'i.

Kimleri öldürmedi ki devlet. Herkesin yaşamlarını çaldı. Katliamlarını bir zafer anlatır gibi derslerinde anlattı. Hep dayattı ideolojisini. Tarih kitaplarında anlatacağı kahramanlık hikâyelerinde

özgürlük isterken katlettikleriyiz. Şimdi okul bahçelerinde sıralanmış meçhul öğrenci anıtlarıdır. Devletin dersinde asimile ettiği, entegre ettiği, öldürdüğü...

Direnışimizde fişegiyle, mermisiyle öldürerek verdiği ders ile okullarında verdiği ders aynı mantıktır devletin. Eğer istediğini yapmazsan, itaat etmezsen meçhulleştirecektir seni de. Disiplin cezasıyla, tecridiyle. Bakıyorum da okul bahçesinde her geçen gün artmış anıtlarımız. Her bir anıt mücadelemize özgürleşmek için dikilirken bizler de adım adım tahtaya kalkacağız Tahtaya kalkacak ve oturtulduğumuz sıraları terk edeceğiz. Ve isyan edeceğiz, direneceğiz tüm "meçhul" öğrenciler gibi.

İKİ BOT

Ece U

"Öğretmen beni, ben fakirim diye başkan seçmedi. Evet, bakın botum hala delik. Havvanur'un babası ona yeni bot alabiliyor ama benim babam alamıyor. Çünkü benim babam inşaat işçisi. Daha önce 5. kattan düştü ama ölmedi. Kaç kere parmağını kesti."

Bu sözleri söyleyen Gizem'i hepimiz hatırlarız. 11 yaşındaki başkan yardımcısı, isyan edercesine ağlayarak anlatmıştı yaşadıklarını. Ana haber bültenlerinde, video paylaşım sitelerinde dolaşan görüntüleri hepimiz biraz acı

yarak, biraz gülümseyerek izlemiştik.

Aradan zaman geçti, yine televizyonlarda gördük Gizem'i, haberini gazetelerden okuduk. Ama bu sefer gülümsemedi yüzümüz. Gözlerimiz dolu dolu oldu. Bursa-Osmangazi'deki evinde, girdiği banyodaki şofben-den çıkan gaz nedeniyle zehirlenmişti yaşadıklarını ağlayarak anlatan o kız çocuğu. Gizem önce Osmangazi Devlet Hastanesi'ne götürüldü. Burada yapılan müdahale yeterli olmadığı için Bursa Devlet Hastanesi'ne sevk edildi.

HİKAYESİ

Fakat Gizem, yeterli olmayan tıbbi müdahaleler sonucunda yaşamını yitirdi. Gizem çok erken ayrılırken aramızdan, ağlayarak anlattığı delik botu hepimizin hafızalarına kazındı.

(Ağlayarak) "Anlayamazsınız, çok istiyordum. Motorun suyu köpürtmesi çok güzel." Bu sözleri söyleyen 13 yaşındaki Kaan'ı da muhtemelen hatırlıyorsunuzdur. Ailesi, rüyalarını süsleyen 100 bin dolarlık (298 bin TL) bir bot almıştı ona. Ana haberlere çıkmış, hüngür hüngür ağlayarak "Anlayamaz-

sınız" diye rüyalarının nasıl gerçek olduğunu anlatmıştı.

Evet, anlayamadık Kaan, anlayamayız. 100 bin dolarlık botunun mutluluğunu anlayamayız. Çünkü biz Gizem'in delik botunu unutamadık. 100 bin dolarlık botunun arkasında suyun köpürmesi izlerken, sen de anlayamayacaksın. Gizem'i, kardeşini, annesini, babasını, arkadaşlarını anlayamayacaksın.

Evet, bu iki bot hikâyesinin biri bizi, diğeri Kaan'ı ağlatıyor.

Okullar, bizler için adeta hapishanedir. Henüz 7 yaşındayken oyuncaklarımızı, sokağımızı, uykumuzu, düşlerimizi ve özgürlüğümüzü bırakıp okula gitmek zorunda bırakılırız. Okullar, kapısından girdiğimiz ilk andan itibaren, bizden, birbirinin aynı olan küçük çarklar yaratmaya başlar. Giydiğimiz giysilerden, geçtiğimiz nizami sıralardan, düşüncelerimize kadar her şeyi aynılaştırmaya çalışır. Çünkü çarklardan birinin farklı olması, diğerleri gibi çalışmaması, bu büyük döngüyü işlemez hale getirir ki bu da devletin en büyük korkularındandır.

Bazıları kendilerinden çarklar yaratılmasına izin vermez. Onlar, özgürce var olmak ister. Onlara dayatılanlara karşı bir cevabı, devlete karşı öfkeleri vardır. Öfkeleriyle çarklar sokaklara; basıya, sömürüye, adaletsizliklere karşı mücadele ederler. Onlara dayatılan tek tiplleşmeyi reddedip, özgürleşmek için direnirler.

Devletse ona karşı direnenleri, mücadele edenleri hapsettiği okullardan alır, bu kez cezaevlerine kapatır. Susturmadıklarını, sindiremediklerini hapishane duvarlarının ardına kapatıp yıldırma-ya çalışır. Bir bedeni duvarların arasına hapsettiğinde, "tehlike"nin ortadan kalktığını zanneder. Ama o dört duvar arasına hapsedilen yalnızca beden olur; dev-

50
GARDİYAN
12
COCUK

İleti asıl korkutan düşünceler ise filizlenir, büyür, daha da yayılır.

Çocuklar ve hapishanelerle ilgili biraz düşünmeye başladığımızda Yılmaz Güney'in Duvar filmi gelir akıllara. Sene 1983'tü ve Yılmaz Güney filminde, çocukların hapishanede maruz kaldığı işkenceleri anlatıyordu.

Sene 2014 ve bu sefer anlatılan hikâye bir film değil. Sincan Gençlik-Çocuk Cezaevi'nin C-10 koğuşu. 12 çocuk. Yılmaz Güney'in yarattığı Gardiyan Cafer'i aratmayacak 50 gardiyan. İşkence mağduru 12 çocuk.

Sincan Cezaevi'nde sayım sırasında çıkan bir soruna "sinirlenen" 50 gardiyan, 12 çocuğa saldırdı. İşkence yırtık giysileriyle, yüzlerinde şişlik ve morluklarla ailelerinin görüşüne çıkan 12 çocuğun İnsan Hakları Derneği'ne başvurusuyla ortaya çıktı.

Hakkâri'de isyan çıkardıkları iddiasıyla Sincan'a sürgün edilen çocukların yaşadıkları bu işkencelerle de bitmedi. Açılan davalarla her birine 5 günlük hücre cezası verildi, çocuklara yönelik küfür, hakaret ve gıplak aramalar ise kesintisiz devam etti.

Bu işkencelerden sonra 4 çocuk İstanbul Maltepe Cezaevi'ne, 3 çocuk ise İzmir

Şakran Cezaevi'ne gönderildi. İşkenceler burada da bitmedi. Aileler 4 çocuğunun kollarının kırıldığını ve çocuklarının üzerlerinde sigara söndürüldüğünü fark etti. Çocuklar, yemek verilmemesine, kolundan ameliyat olan arkadaşlarına canı acıyor diye tekme atılmasına, cinsel istismara ve şiddet görmelerine karşı ise direnmeye devam etti ve "Tüm bunlar son bulmazsa ağılık grevine başlayacağız!" dedi.

Devletin işkencesi, şiddeti, bir hapishanede bir çocukla sınırlı kalmıyor. Okulda, sokakta, kendini var edebildiği her alanda karşımızda duruyor. Bizler devletin şiddetinin ne olduğu, Pozantı'dan, Şakran'dan, havan topuyla paramparça edilen Ceylan'dan, 12 yaşında 13 kurşunla katledilen Uğur'dan, hedef gözetilerek vurulan Berkin'den ve bugüne kadar devlet eliyle katledilen birçok kardeşimizden iyi biliriz.

Ama bizler, devletin dayakla, şiddetle, işkenceyle özgürlüğümüzü elimizden almasına ve yaşamlarımızı çalmasına karşı direnmeye devam ediyoruz. Bugüne kadar katledilen kardeşlerimiz için, dört duvar arasına hapsedilerek korkutulmak istenen kardeşlerimiz için, yaşamlarımız için direniyoruz. Dövseler de, hapsetseler de, katletseler de her çocuk özgür birer dünyadır ve biz direndikçe bu dünyayı hep birlikte büyütüyoruz.

“DUVAR”IN ARASINDA Kİ ÇOCUKLAR

cuklarla devam eder. “Allah’ım beni buradan kurtar.” “Bir an önce çıkayım” derler. Ay ışığının alacakaranlığında “Baksana, ay çıkmış, Allah dualarımızı kabul eder belki.” diyerek tek umutlarını söylerler belki de.

4. koğuş çocukların her türlü işkence ve şiddete maruz kaldığı, pencerelerinde cam olmayan, küçük, soğuk bir koğuştur. Koğuştan sorumlu Gardiyan Cafer, 4. koğuş çocuklarına her türlü işkenceyi yapmaktadır. Hatta gece nöbetçisi olduğu zaman aralarından birini seçip tecavüz etmektedir. Koğuşa yeni gelen çocuğa, mahkûm çocuklar anlatır hapisanenin kurallarını. “Burada müdürden, gardiyandan sonra ekip başı Allah’tır. Bak, 41 derler adına, ekip başı odur. İdarenin ispiyonudur, gardiyanların esrarını o satar, diğer koğuşlara çocuk satar, burada bazı çocuklar diğer koğuşlara temizliğe gider, erkek gider oğlan döner çoğu. Kendine sahip ol yoksa seni de düzerler”.

Film de bir de devrimcilerin koğuşundan bahsedilir. Kir pas tutmamak için, 10’ar

Yasaklı yönetmen Yılmaz Güney’in yasaklı filmlerinden biri Duvar. Fransa’da çekilen film, 1981 yılında, siyasal olarak çalkantılı bir dönem olan darbe sonrasını anlatıyor. Film Ankara Merkez Cezaevi’nin 4. koğuş adlı çocuk koğuşunda ve yer yer hapisanenin diğer koğuşlarında geçiyor. Filmin geçtiği hapisanede çocuk koğuşu, kadın koğuşu, erkek koğuşu ve devrimcilerin kaldığı koğuşlar vardır ve devletin şiddeti gardiyanlarda, askerlerde, soğuk rutubetli duvarlarda vücut bulur.

Film, dönemin özelliklerini belli eden radyo yayını ile başlar. “Yapı Kredi ile vadesiz hesaplara yıllık yüzde 25 indirim, hizmette sınır yoktur. Mis kokulu bol köpüklü Komili Banyo geleneksel saf banyo sabunu, Güven triko, Behsa üçgen bağlama, Mutlu Türk aküleri TSE garantilidir. Bereket kapısı Bağbank. Bugün bakkalınızdan Billur Tuz almayı unutmayınız” Bu sıradan gözükten yaşamdan, bir anda mahkemeye gideceklerin anonsu ile gerçek dünyaya döneriz. Film koğuşun penceresinden hapisanenin havalandırma alanına bakıp dua eden ço-

dinletilir. Dört duvar arasında yankılanan çığlıklarla, tutsak çocuklara korku salınır. Ama çocukların düşüncelerinde hep o hapishane duvarlarını aşmak ve özgürlüğe ulaşmak vardır.

Hapishanede çocuklara yönelik baskı ve işkence o kadar fazladır ki, bir gün 4. koğuşta isyan çıkar. Yataklar ve eşyalar atılır, kapıların tutulur... İsyanı bastırmaya çalışan askerler koğuşları tarar, tutsaklara coplarla saldırır, isyan edenleri öldürseye döver...

Duvar filmi izlediğimizde, devlet şiddeti, kolluk güçlerinin terörü bir kez daha kazanır hafızalarımıza. Cezaevlerinde dayığa, kötü muameleye, tecavüze, işkenceye olan öfke perçinlenir. Tüm baskıya ve zorbalığa rağmen isyan eden tutsakların cesareti ise, izleyene de cesaret verir. Film izlerken gördüklerimiz, her birimiz için de isyana dönüşür, devlete olan öfke olur. Devlete karşı isyan olur.

İyi seyirler.

dakika yaptıkları devrim koşusunu gösterir. 4. koğuşun çocukları kendi aralarında konuşurken devrimcilerin koğuşu hakkında "Sanki bir mezar, nasıl dayanıyorlar anlamıyorum" der. Bir de Mustafa Kemal'in heykeli gösterilir filmde ve şiddetin olduğu her yerde tekrar tekrar ilişir göze. Filmde okunan bir şiir, çocukların tutsak edildiği cezaevinde yaşadıklarını çok iyi anlatır:

*burası dördüncü koğuştur benim abim
bak camları yoktur kırıktır
ne bacası tüter ne de sobası
her neyse benim abim
ver bir cigara zuladan yanalım
burası dördüncü koğuştur benim abim
ikinci adresimiz
allahımızı sorarsan adı gardiyan cafer
lakabı kel onbaşı
peygamberimiz desen o da ekip başı
her neyse benim abim
ver bir cigara zuladan yanalım
burası dördüncü koğuştur benim abim
kaderde ikinci adresimiz.*

"Devleti-hükümeti kötüleyen", "askere dil uzatan" bu şiirin ardından gelen falakanın sesi, ibret olsun diye tüm mahkûmlara

URSULA K. LE GUIN

MÜLKSÜZLER

38

roman

*Vermediğiniz şeyi geri alamazsınız,
kendinizi vermeniz gerekir.
Devrimi satın alamazsınız.
Devrimi yapamazsınız.
Devrim olabilirsiniz ancak.*

metis

Ece U

DEVİRİM YAPILMAZ SATIN ALINMAZ YA RUHUMUZDA YA HiÇBİR YERDE

Mülksüzler, kendilerine Odocu diyen küçük bir dünya dolusu insanı anlatıyor. İsimlerini topluluklarının kurucusu olan Odo'dan alıyorlar. Odo, romandaki olaylardan kuşaklarca önce yaşamış bir kadın. Olayların içinde yok. Aslında yok demek pek doğru olmaz, çünkü ideolojik anlamda romanın ana karakteri. Bütün olaylar aslında Odo ile başlıyor.

Peki nedir bu Odoculuk? Odoculuk, anarşizmdir. Sağı solu bombalayan, yıkan anlamda değil. Paylaşma, dayanışma, karşılıklı yardımlaşma ilkeleriyle oluşan; Kropotkin'in, Bakunin'in Emma Goldman'ın anarşizmidir.

Romanın yazarı Ursula Le Guin, romanını bir ikircikli ütopya olarak tanımlıyor. Bölümler, Urras ve Anarres adlı iki gezegeni birbiriyle karşılaştırarak ilerliyor. Odocular, yani anarşistler, Anarres'te yaşıyor. Anarres kuraklığın olduğu bir gezegen. Odocular burada tozu toprağı, yoksulluğı paylaşıyorlar. Anarres, mükemmel

bir dünya tasvir etmiyor. Bu yüzden ikircikli ütopya olarak tanımlıyor yazar. Eski dünyayı, yeni dünyayı ve bugünü karşımıza koyuyor. Seçimi yapmaksa bize kalıyor.

Romanın ana karakteri Shevek, önce eski dünyaya (yani Urras) sonra yeniden yeni dünyaya (Anarres) yolculuk yapıyor. Dönülen dünya eski dünya değil, fakat yeni dünya da eskisi gibi değil. Shevek'in yaptığı yolculuk, duvarları yıkmayı gerektiriyor. İnsanları, dünyaları, ülkeleri, kültürleri birbirinden ayıran duvarları yıkmayı gerektiriyor.

"Tüm siyasal kuramlar içinde en idealist olanı anarşizmdir, bu yüzden bana en ilginç gelen kuramdır" diyor romanın yazarı Le Guin. Anarşizme bilim-kurgusal şekilde yaklaşan Mülksüzler, oldukça sürükleyici ve basit bir dile sahip. Anarşizme farklı açıdan bakmak, biraz da edebiyat ve bilim-kurgudan keyif almak adına okumak gereken kitaplar arasında yer alıyor.

Ekmeğin, Adaletin ve Özgürlüğün Şarkısı A Las Barricadas

İspanya'da 1930'lardan itibaren, faşizme karşı mücadele eden ve özgürlük isteyen anarşistler, kimi kez Zaragoza'nın tepelerinde, kimi kez Barselona'nın meydanlarında, dillerinde hep bu şarkıyla herkesi barikata çağırdılar.

**"Kara fırtınalar sarsıyor göğü
kara bulutlar kör eder gözleri
ölüm ve acı beklese de bizleri
onları yenmek için yürümeliyiz ve
en değerli varlığımız özgürlük
cesaret ve inançla savunmalıyız"**

Takvimler 1936 yılını gösterdiğinde, anarşizm bugüne kadarki deneyimlerinden en büyüğünü yaşamaya başladı. Toplumsal bir devrim, İberya Yarımadası'nda, halkın kendi iradesiyle filizlenmeye başlamıştı. İberya'nın en büyük sendikası CNT-FAI(Confederación Nacional Del Trabajo/ Ulusal Emek Konfederasyonu), toprağı ve fabrikaları kapitalist toprak sahibi ve patronlardan geri alarak, kolektifleştirmişti. CNT-FAI paylaşma ve dayanışmaya dayalı yeni bir yaşamı örgütliyordu.

Şehirlerde insanlar fabrikalarda bir yandan kendi yaşamları için, diğer yandan da köylerde yaşayanlar için üretimi kolektif bir şekilde gerçekleştirirken; köydeki yoldaşları da toprakta yetiştirdiklerini şehirlere yolluyorlardı. Toplumsal dayanışmayla beraber, patronsuz, efendisiz bir dünya örgütleniyordu. İspanya'da halk, kendi toplumsal adalet ve özgürlük düşüncelerine dayanacak yeni bir dünyayı mümkün olan her yolla yaratıyordu.

Şehirlerde ve köylerde öz-örgütlülüğün en büyük deneyimi gerçekleşirken, cephede insanlar yarattıkları bu dünya için, İberya'dan faşizmi defetmek için Franco'nun ordularına karşı savaşıyorlardı. Kadın-erkek, yaşlı-genç barikatlarda gönüllü birlikler oluşturuyorlardı. Barikatlardaki

yoldaşları yine CNT-FAI örgütliyordu. Herkes barikatlara gidiyordu. Konfederasyonun zaferi için, herkes barikatlara gidiyordu.

Tüm bunlar, 1936 İspanya'sının köylerinde ve şehirlerinde yaşanırken "a las barricadas" sadece notalara dökülmedi. İspanya'daki tüm yoldaşların dillerinde ve yüreklerinde hayat buldu. Yaşamlarını, yüreklerindeki dünyayı büyütmek için feda etmekten korkmayan yoldaşlar ardından söylendi "a las barricadas".

Devrim bayrağını yükseltmek için, Konfederasyonun zaferi için herkes barikatlara...

İspanya'da bu büyük deneyimi yaşamak için, herkes barikatta devrim bayrağını yükseltti. Ve "a las barricadas" ezgisi ödünc kaldı sonradan barikatları dolduracaklara. İspanya'nın barikatlarına sığmadı "a las barricadas". Nasıl ki bu marş, İspanya barikatlarında ekmek, adalet ve özgürlük için mücadele edenlerce söylendi; aynı şekilde farklı coğrafyalarda iktidarlara karşı mücadele veren halkların yüreklerinde yer etti. O coğrafyaların dillerinde varlığını devam ettirdi, o coğrafyaların ödünc bırakacağı deneyimler üretmek için.

Ve şimdi bu türkü bizim dilimizde;

**Patronsuz efendisiz dünya için
Devrim coşkusuyla bu hayat senin
İşyanın seli tüm sokaklarda aksın
Gözü kara yüreklerle meydanlar taşsın
Yüreğimizde şimdi, şu anda
Cesaretle büyüyor anarşi
Herkes barikata, herkes barikata
Ekmek, Adalet ve Özgürlük için...**

Şöyle gerebildiği kadar gerdi
sapanın lastiğini; kendisi gibi
düşenler için, düşüpte yüreklerde
ayaklananlar için gerdi. Yaşamları
çalan hırsızlara, katillere karşı koy-
mak için fırlattı sapanından taşı...
Taş vurdu katilleri... kaldırdı zaferi
elleriyle havaya, “unutmayacağız
ve affetmeyeceğiz” dedi
düşenlerimiz için.
Belki montajlamışlardır
gerçeği bu ilizyon sistemde
ama bilsinler ve biliyorlar ki
değiştiremezler devrimi.

